

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 152/13
Люксембург, 28 ноември 2013 г.

Решение по дело C-576/11
Комисия/Люксембург

На Люксембург са наложени имуществени санкции поради неизпълнение на решение на Съда от 2006 г. във връзка с неправилно транспониране на Директивата за пречистването на градските отпадъчни води

Съдът осъжда Люксембург да заплати еднократна сума в размер на 2 милиона евро и периодична имуществена санкция в размер на 2 800 EUR за всеки ден закъснение при прилагането на мерките, необходими за изпълнението на първото съдебно решение от 2006 г., до пълното изпълнение на второто съдебно решение, постановено на днешна дата

Директивата от 1991 година¹ за пречистването на градските отпадъчни води се отнася до събирането, пречистването и заустването на отпадъчни води, произхождащи от някои промишлени отрасли. С нея се цели опазването на околната среда от вредните последици, причинени от заустването на тези води. Директивата задължава по-специално държавите членки да установят до 31 декември 1998 г. чувствителните зони, отговарящи на предвидените критерии². В допълнение, държавите членки трябва да следят за това градските отпадъчни води, които влизат в канализационните системи, преди заустването им в чувствителни зони да бъдат подлагани на по-строго пречистване от предвиденото за не толкова чувствителните зони, най-късно до 31 декември 1998 г. за всички зауствания, произлизащи от агломерации с „еквивалент жители“ (ЕЖ, мерна единица за средното количество биоразградими органични вещества)³ над 10 000. Въпреки това тези условия не се прилагат по необходимост за чувствителните зони, ако може да се докаже, че минималният процент на снижение на общия приток органични вещества, навлизащи във всички пречиствателни станции за градски отпадъчни води от тази зона, достига най-малко 75 % от общото количество фосфор и най-малко 75 % от общото количество азот.

През 2005 г. Комисията сезира Съда с първи иск за установяване на неизпълнение на задължения от страна на Люксембург поради неправилно транспониране на посочената директива⁴.

С първо решение от 2006 г.⁵ Съдът констатира, че Люксембург, който е определил цялата територия на страната за чувствителна зона, не е бил в състояние да докаже, че ефективността на осем от общо единадесет агломерации с ЕЖ над 10 000 е в съответствие с директивата. След като не е могъл да докаже, че минималният процент на снижение на общия приток, навлизащ в няколко пречиствателни станции, е достигнал най-малко 75 % от общото количество азот, Люксембург не е изпълнил задълженията си по директивата.

През 2011 г., като приема, че Люксембург все още не е изпълнил съдебното решение от 2006 г., доколкото шест пречиствателни станции, обслужващи агломерации с ЕЖ над 10 000, все още не са били приведени в съответствие с предписанията на директивата,

¹ Директива 91/271/ЕИО на Съвета от 21 май 1991 година за пречистването на градските отпадъчни води (ОВ L 135, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 43).

² Приложение II към посочената директива.

³ В посочената директива ЕЖ се определя като „биоразградими органични вещества, за които биохимичната потребност от кислород за пет дни (БПК5) е 60 грама дневно“.

⁴ Член 5, параграф 4 от посочената директива.

⁵ Решение на Съда от 23 ноември 2006 г. по дело Комисия/Люксембург (C-452/05).

Комисията предявява втори иск за установяване на неизпълнение на задължения. Тя предлага на Съда да осъди Люксембург да заплати периодична имуществена санкция в размер на 11 340 EUR за всеки ден забава, считано от днешната дата, на която е обявено настоящото решение, до деня, в който бъде изпълнено първото съдебно решение от 2006 г., и еднократна сума в размер на 1 248 EUR на ден, считано от деня на обявяване на първото решение (а именно 23 ноември 2006 г.) до деня на обявяване на настоящото решение или до деня, в който бъде изпълнено първото решение, ако то бъде изпълнено по-рано.

В постановеното на днешна дата решение Съдът посочва, че след като Люксембург признава, че поне по отношение на две пречиствателни станции (тези в Beggen и Bleesbruck) не е изпълнил изискванията, наложени в съдебното решение от 2006 г., към 28 август 2010 г. (дата, на която е изтекъл срокът, определен от Комисията в допълнителното официално уведомително писмо) посочената държава безспорно не е приела всички необходими мерки, за да се съобрази изцяло с произтичащите от първото решение на Съда задължения. Следователно Люксембург не е изпълнил задълженията си по правото на Съюза.

Поради това Люксембург е осъден да заплати еднократна сума в размер на 2 милиона евро.

Съдът припомня, че такава санкция се налага главно въз основа на преценката на последиците от неизпълнението на задълженията на съответната държава членка за частните и публични интереси, по-специално когато неизпълнението е продължило дълъг период от време след постановяване на решението, с което първоначално е констатирано.

При все това при широкомащабни инфраструктурни проекти като тези в настоящия случай естеството, сложността, стойността на посочените проекти и периодът за осъществяването им трябва да бъдат взети предвид както при преценка на необходимостта от налагане на еднократно платима сума, така и при определяне на нейния размер. От преписката следва обаче, че Люксембург полага значителни усилия и влага значителни инвестиции, за да изпълни първото съдебно решение от 2006 г. Освен това Комисията изтъква, че към днешна дата броят на агломерациите, които не отговарят на изискванията, е намален на шест (Beggen, Bleesbruck, Bonnevoie, Hespérange, Mersch, Übersyren⁶) от общо дванадесет съществуващи агломерации. Съдът подчертава това безспорно усилие за влагане на инвестиции, но все пак отбелязва, че като определя цялата си територия като „чувствителна зона“, Люксембург признава необходимостта от по-строго опазване на околната среда на територията си, приемайки, че повърхностните води вече са били засегнати или е възможно да бъдат засегнати от еутрофизация в краткосрочен план. Липсата на пречистване на градските отпадъчни води обаче нанася изключително голяма вреда на околната среда.

Освен това според Съда се налага изводът, че установеното с първото съдебно решение от 2006 г. неизпълнение на задължения е продължило близо седем години, което е прекомерно дълъг период от време, макар да трябва да се признае, че подлежащите на изпълнение задачи изискват значителен период от няколко години и че изпълнението на това решение трябва да се приеме за напреднало (за пречиствателните станции в Bonnevoie, Hespérange, Mersch и Übersyren).

В случай че установеното с първото решение от 2006 г. неизпълнение на задължения продължава да бъде налице към 28 ноември 2013 г. — датата на обявяване на настоящото решение, **Люксембург ще бъде осъден да заплати и периодична имуществена санкция в размер на 2 800 EUR** за всеки ден закъснение, считано от днешна дата до датата на изпълнение на решението от 2006 г. Съдът припомня, че налагането на периодична

⁶ По-специално във връзка с пречиствателната станция в Übersyren, в която попадат отпадъчните води от летището на Люксембург, правителството уточнява, че изключително силният снеговалеж през декември 2010 г. бил причината за необичайното надхвърляне на стойностите поради количеството на използваните продукти (в частност гликол) за почистване на пистите на летището, на пътеките за рулиране и на летателните площадки, както и за размразяване на самолетите преди излитане.

имуществена санкция е подходящо финансово средство, за да се гарантира пълното изпълнение на съдебно решение.

Критериите, които трябва да се вземат предвид, за да се осигури принудителният характер на периодичната имуществена санкция с оглед на еднаквото и ефективно прилагане на правото на Съюза, по принцип са продължителността на неизпълнението, степента на тежест на неизпълнението и платежоспособността на съответната държава членка. За прилагането на тези критерии трябва също да бъдат отчетени последиците от неизпълнението за съответните частни и обществени интереси, както и необходимостта да се постигне спешно изпълнение на задълженията от страна на съответната държава членка.

В случая, макар да е вярно, както твърди Люксембург, че през 2011 г. несъответстващите зауствания на ЕЖ са намалели, вследствие на което процентът на несъответствие (в ЕЖ) е спаднал от 64 % на 21 %, следва все пак да се вземат предвид констатираните от Комисията утежняващи обстоятелства, а именно продължителността на неизпълнението (от близо седем години) и определянето на цялата територия на страната като „чувствителна зона“. Това определяне води до заключението, че поне от 1999 г. Люксембург е съзнавал необходимостта от извършването на ремонтни дейности за привеждането на пречиствателните му станции в съответствие с правото на Съюза.

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок. Когато Комисията прецени, че държавата членка не се е съобщила със съдебното решение, тя може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. В случай обаче, че Комисията не е уведомена за мерките по транспониране на дадена директива, по нейно предложение от Съда могат да бъдат наложени санкции на етапа на първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Димана Тодорова ☎ (+352) 4303 3708.